

УДК 821.161.2

Антоніна ЦАРУК,
к. філол., старший викладач
кафедри історії, археології, інформаційної та архівної справи,
Центральноукраїнський національний технічний університет

РЕФЛЕКСІЇ НАД СЛОВОМ СВІТЛАНИ БАРАБАШ

Земле рідна! Як тобі під снігом?
Ще тривожать душу холоди?
Вже струмки весняно-юним бігом
Будять силу світлої води.

Оживає все ясне й веселе.
І сміються щиро небеса.
В щедрім сяйві відігрілись села.
І міста бере в полон краса.

Сон-травою, пролісками, рясом
Вибухне палка земна любов.
І Зелений Дух рясних дібров
Сповнить душу нетутешнім щастям.

Поезія Світлани Барабаш (30 червня 1941 р. – 27 квітня 2007 р.) «Земле рідна! Як тобі під снігом?» сповнена вітальною енергією, стрімким рухом, щедрим теплом і веселим світлом весняного розмаю. За тональністю цей твір вибивається з осінньої печалі збірки «Золоті причали» (1998), прориваючи і світлий сум роздумів, і тишу зосенілого саду, і тривожні передчуття «на порозі розстань» – втрати рідних голосів на вечірній стежці, що «без вороття», – характерних аудіо- й візуальних рис її художнього світу. Тільки перші два рядки, ніби турботливий дотик до людини, яку хвороба прикувала до ліжка, навіюють образ ліричної героїні, вдача якої виражається термально, зокрема, в опікуванні духовним здоров'ям персоналізованого адресата звертання, у теплоті немов мимовільного нагадування про пережите.

Весь твір ніби «заряджений» енергією одужання, вірою в перемогу світла. Лірична героїня вселяє впевненість у тому, що так має статися. Неодмінно. Бо весняний світ (тобто сили природи) – тому запорука. Її очі від споглядання долу – струмків – підіймаються до неба, аби знайти там потвердження ясних надій, і позасвідомо радість множитья щедрою підтримкою, бо ж «сміються щиро небеса», а отже, і вона може забути свої тривоги і посміятися над ними. Тепло сонячне, весняного оновлення, і тепло людської любові настільки злились воєдино, що, оприсутнені словом глибокого ліричного обдаровання, сприймаються як втілення формули краси,

яка врятує світ.

І тільки епітет в останньому рядку цієї поезії («Сповнить душу нетутешнім щастям») знову повертає реципієнта до розмислів про земну любов, яка відчувається неймовірно гостро на межі неминучої розлуки, втрати... Чи не було це підсвідомою поетичною візією Світлани Барабаш свого прощання із квітневим світом?..